

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Zorou Šmolkovou věci

žalobkyně: **M. W.,**
zastoupená advokátem Mgr. Ing. Janem Zonkem,
sídlem Sadová 1585/7, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí České republiky**
sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 10. 2019, č. j. MPSV-2019/199051-923,
o dávce pomoci v hmotné nouzi doplatek na bydlení,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 9. 10. 2019, č. j. MPSV-2019/199051-923 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobkyni se náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou, doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 14. 11. 2019 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2019, č. j. MPSV-2019/199051-923 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce ČR – Krajské pobočky v Ostravě (dále jen „úřad práce“) ze dne 16. 7. 2019, jímž nebyla žalobkyni přiznána dávka pomoci v hmotné nouzi doplatek na bydlení na základě žádosti z 20. 5. 2019. Napadené rozhodnutí odůvodnil žalovaný tím, že žalobkyni byla odejmuta dávka příspěvek na živobytí a příjem za období posledních 3 měsíců předcházejících aktuální kalendářní měsíc (2/2019 – 4/2019) přesáhl 1,3 násobek částky živobytí společně posuzovaných osob (6 864 Kč), když činil 11 705,18 Kč, čímž nebyly naplněny podmínky § 33 odst. 1, 2 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi“). Částky, které byly složeny na insolvenční účet žalobkyně v březnu a dubnu 2019 od R. M., žalovaný posoudil v souladu s výpovědí žalobkyně při ústním jednání sepsaném pro účely příspěvku na živobytí jako dar, tedy bezúplatný příjem započitatelný podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o životním a existenčním minimu jako ostatní příjmy podle § 10 odst. 1 písm. n) zák. č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, který je započítán ve výši 100 %.
2. Žalobkyně podala proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného včasnou žalobu, v níž namítala nesprávné posouzení částek od R. M., které obdržela na základě smluv o zápůjčce a které byly použity v insolvenčním řízení. Tyto částky nejsou bezúplatným příjmem a nemohou tak být započítány jako příjem pro účely zákona o pomoci v hmotné nouzi.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné, zopakoval své argumenty z napadeného rozhodnutí a doplnil, že byt žalobkyně v odvolání tvrdila, že předmětné prostředky jsou půjčkou, své tvrzení ničím nedoložila.
4. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
5. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobkyně dne 17. 5. 2019 požádala o doplatek na bydlení. V žádosti uvedla, že je společně posuzovanou osobou s T. K.; k žádosti mj. přiložila nájemní smlouvu na dům 4 + 1 na adrese V. L. X, okres Frýdek – Místek, kde podle žádosti má trvalý pobyt, a dodatky této nájemní smlouvy, doklad o výši příjmů pro společně posuzovanou osobu T. K., tentýž doklad za svou osobu za měsíce 12/2018 až 3/2019 a e-mailovou korespondenci s Ing. S. K., insolvenční správkyní. Úřad práce poté, co žalobkyni seznámil s podklady rozhodnutí, žalobkyni nepřiznal doplatek na bydlení z důvodu, že žalobkyně nemá nárok na příspěvek na živobytí a částka živobytí posuzovaných osob přesáhla 1,3 násobku živobytí žalobkyně a posuzované osoby. Do příjmů žalobkyně za rozhodné období započítal mj. též bezúplatný příjem ve výši 25 246 Kč za březen 2019 a 11 089 Kč za duben 2019.

6. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, ve kterém rozporovala započítání shora uvedených příjmů, neboť nikdy neuvedla, že by se jednalo o dar, a naopak, jde o půjčku na základě smlouvy o půjčce; musí si půjčovat, aby vůbec přežila, a po svém uzdravení bude muset peníze ve splátkách vracet. O odvolání žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím s argumentací uvedenou shora.
7. Žalobkyně požádala o doplatek na bydlení, který je podle § 4 odst. 1 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi dávkou v systému pomoci v hmotné nouzi. Předpoklady pro vznik nároku na tuto dávku jsou upraveny v § 33 a následující tohoto zákona, přičemž mezi účastníky je sporné posouzení částek 25 246 Kč a 11 089 Kč, které byly převedeny na insolvenční účet insolvenční správce žalobkyně v rámci oddlužení vedeného u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. KSOS 40 INS 19465/2015-B25. Pokud by se totiž jednalo o dar, jak uvádí žalovaný a úřad práce, šlo by podle § 9 odst. 1 písm. c) zákona o pomoci v hmotné nouzi, ve spojení s § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu a § 10 odst. 1 písm. n) zák. č. 586/1992 Sb., o dani z příjmů, o příjem, který je 100% započitatelný a žalobkyně by nesplnila podmínku podle § 33 odst. 2 zákona o hmotné nouzi pro přiznání této dávky.
8. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný posoudil tyto částky jako bezúplatný příjem (dar) z důvodu, že jej tak sama označila žalobkyně při ústním jednání o dávce příspěvek na živobytí. V odvolání však žalobkyně namítá, že nešlo o dar, ale o půjčku, kterou obdržela na základě písemně uzavřené smlouvy. Žalovaný, aniž by na tuto odvolací námitku jakkoliv reagoval, rozhodl napadeným rozhodnutím, ačkoliv je podle § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, povinen postupovat tak, *aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2*. Ačkoliv je řízení o dávce doplatek na bydlení řízením o žádosti podle § 44 správního řádu a žalovaného netížila povinnost zjistit všechny rozhodující a důležité okolnosti podle § 50 odst. 3 správního řádu, naopak, žalobkyně měla důkazní povinnost podle § 52 správního řádu, žalovaný byl přesto povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, a tedy reagovat na odvolací námitku žalobkyně, která je podle něj v rozporu s do té chvíle zjištěným skutkovým stavem, tedy vyzvat žalobkyni k vysvětlení okolností poskytnutí uvedených částek a své tvrzení o uzavření smluv o půjčce k předmětným částkám prokázat [srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.07.2019, čj. 1 Azs 181/2018 – 29, podle jehož právní věty „[a]ni případné nesplnění povinnosti součinnosti účastníka řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení (§ 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu) nezabavuje správní orgán povinnosti zjistit podstatný skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu)“.]
9. Žalovaný však takto nepostupoval a na odvolací námitku žalobkyně o charakteru předmětných částek nijak nereagoval, nepokusil se tak odstranit rozpor mezi tvrzením žalobkyně, uvedeným v žalovaném zmiňovaném protokole o ústním jednání (který však není součástí správního spisu) a vyjádřením žalobkyně v odvolání, které je rovněž podkladem pro rozhodnutí (§50 odst. 1 správního řádu.) Rozhodnutí tak zatížil vadou, neboť skutkový stav, který je základem jeho rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu, což je vadou podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. vedoucí ke zrušení napadeného rozhodnutí. V dalším řízení žalovaný odstraní rozpor ve správním spise mezi tvrzením žalobkyně

v odvolání a při ústním jednání, ze kterého dosud vycházel, a na základě výsledků odstranění tohoto rozporu nově posoudí, zda žalobkyně splňuje podmínky pro doplatek bydlení podle § 33 odst. 2 zákona o hmotné nouzi.

10. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud tak, jak je uvedeno ve výroku II., neboť žalobkyně měla ve věci plný úspěch a podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. náleží takovému účastníku právo náhrady důvodně vynaložených nákladů proti tomu účastníkovi, který úspěch neměl. Jelikož však žalobkyni žádné náklady nevznikly, není náhradu čeho jí přiznat. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť v řízení úspěch neměl (výrok III.).
11. Krajský soud pro úplnost dodává, že o odměně ustanoveného zástupce žalobkyně rozhodne samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 7. dubna 2020

JUDr. Zora Šmolková
samosoudkyně